

Η ΔΩΡΑ ΚΑΣΚΑΛΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η Δώρα Κασκάλη ζει και εργάζεται στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε ελληνική φιλολογία στο Α.Π.Θ. και στο μεταπτυχιακό της ασχολήθηκε με τη φιλολογική έκδοση των ποιημάτων του Γιώργου Θεοτοκά. Το 2010 κυκλοφόρησε η συλλογή διηγημάτων της "Στο τρένο" από τις εκδόσεις Γαβριηλίδης (στη βραχεία λίστα των βραβείων του περιοδικού Διαβάζω στην κατηγορία του πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα). Το Νοέμβριο του 2011 κυκλοφόρησε από τις ίδιες εκδόσεις το μυθιστόρημά της "Κάτω". Τον Οκτώβριο του 2012 κυκλοφόρησε ελεύθερα στο διαδίκτυο σε ψηφιακή μορφή η νουβέλα της "Πέντε ζωές κι ένα μυθιστόρημα - Σπουδή ενός δόκιμου γραφιά" από την Ανοικτή Βιβλιοθήκη OPENBOOK. Το "Ανταλλακτήριο Ηδονών" είναι η πρώτη της ποιητική συλλογή.

ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ

Ποιητικές συλλογές:

«Ανταλλακτήριο ηδονών», εκδ. Σαιξπηρικό, Θεσσαλονίκη, 2014

Πεζογραφία:

«Στο τρένο» (διηγήματα), εκδ. Γαβριηλίδης, Αθήνα, 2010

«Κάτω» (σπονδυλωτό μυθιστόρημα), εκδ. Γαβριηλίδης, Αθήνα, 2011

«Πέντε ζωές και ένα μυθιστόρημα – σπουδή ενός δόκιμου γραφιά» (νουβέλα), Ανοικτή Βιβλιοθήκη openbook.gr, 2012

«Ο γατούλης στον κόσμο» (παιδικό βιβλίο), εκδ. Διόπτρα, Αθήνα, 2014

Ποιήματα δημοσιευμένα στο Translatum:

Ιδανικοί αναγνώστες / Ανταλλακτήριο ηδονών (2014)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΕΝ ΚΕΝΩ

Λέξεις, έξεις, στο κενό
μ' έχουν κρεμασμένα απ' τον ιστό
πανάκι της οδύνης που αρμενίζω
με τα μικρά αιμάτινα ξέφτια
παραδομένα αθύρματα του Μάρτη

που αποφάσισε άγρια
να βγάλει τα τσιρότα
να σπείρει ρίγη
να ζώσει δέρμα
τσαλακωμένο σμυριδόχαρτο.
Ναι, σας ευχαριστώ
που με σκεφτόσαστε
ενίοτε·
αποκτώ σχήμα τότε
εγώ η λαθραία,
μια κάποια επιθυμία
να μ' επιθυμείτε.
Αποσύρομαι τώρα
στον σιωπηρό γυναικωνίτη
για να σύρω μια μισοσπασμένη, αμφίβια σαΐτα
στον αργαλειό που βούλιαξε
κι έβγαλε ρίζες
ο πάτος μιας επιθυμίας
απρόκλητα υγρή.

ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Έλα να κοιμηθούμε τις αντιφάσεις μας:
θα είναι βάπτισμα
στην απόλυτη σχετικότητα.
Έλα να ντυθούμε τα θολά μας
περι γράμματα.

Λεξικοποιούμε τους ρόλους μας
αφού δεν μπορούμε να τους ζήσουμε
με το σώμα μας.
Όταν θα πεθάνουν τα ποιήματα
όταν θα σκοτωθούν οι ήρωες των βιβλίων σου
– θα γίνει το αδύνατο, θα δεις –
εσύ, αγάπη μου, δε θα 'χεις πια ζωή να ζήσεις.

(Από την ενότητα: «Ο έρωσ έχει ύπαρξη»)

I.

Μην με ταράξετε, του έγγραφε, για να επαναβεβαιώσετε την κυριαρχία σας πάνω μου.
Είμαι ένα μετόχι που το πάτησαν οι αυθεντίες του πατέρα, του αδερφού, του
εργοδότη, του κυβερνήτη. Σας παρέδωσα το πιο ατόφιο κομμάτι μου, το λίγο το δικό
μου κι εσείς ζωστήκατε τα πυρομαχικά και το κάνατε πεδίο μάχης. Πηγαίνετε τώρα
με τη δίδυμη καραμπίνα σας για άλλα θηράματα, το αίμα είναι πάντα το ίδιο αλλά
ποτέ αρκετό. Εγώ θα ζωστώ τη σιωπή των νεκρών· έτσι λένε αυτοί που δεν ξέρουν.
Όποιος έχει πεθάνει μια φορά, ξέρει ότι στα μνήματα μιλούν την άρρητη γλώσσα της
αλήθειας.

X.

Μη μου εξηγείτε το φεγγάρι, του έγραφε. Αφήστε με να το βλέπω σα μια οπή φωτός που οξειδώνει το μαύρο. Μόνο να μου χαρίζετε τις άλλες σας τις λέξεις, να τις κοιμάμαι στα εφεδρικά κρεβάτια που δεν κατάφεραν ποτέ να με κρατήσουν. Να μου ψιθυρίζετε τις ρίμες σας, σα να φυσάτε στον κοιλία του αυτιού. Και να μου δίνετε σπάταλα τη ζωή, τόσο ωραία αφηγημένη· αυτά είναι η δική μου πανσέληνος που διαβρώνει τα ερέβη της μοναξιάς.

(Από την ενότητα: «Silentium amoris»)

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Κάθε μέρα αποζητώ
τη γεύση του κορμιού σου.
Κάθε ανάσα μου ψάχνει μονιά
στη λόχμη του λαιμού σου.
Όλα τα σ' αγαπώ μου τάματα
στα εύσαρκά σου χείλη.

Το σκονισμένο μου γραφείο
η απόγνωση του αγέννητου παιδιού
οι βαλίτσες στη έξοδο κινδύνου
θαμπώνουν στο ξέφωτο της αγκαλιάς σου.

Πώς να μην σ' αγαπώ;
Είναι ο μόνος τρόπος
πια
για να υπάρχω.

ΓΕΝΕΣΙΣ

Να καθαρίσω αυτά τα μάτια
απ' τα παλίμνηστα
που χάλασαν τα χρώματα
απ' τα κορμιά που τα 'καψαν
με τη μοναχική παραφορά τους.
Να ξαναδώ το ελάχιστο
ν' ανασυντεθώ στο μηδέν
κι ύστερα να σε δημιουργήσω.

Δίκην υστερόγραφου

Και φέρατε μαζί σας όπλο πρόσφορο για άμυνα ή επίθεση λέξεις κοφτερές κι ήταν η λεπίδα τους άλλοτε γυαλιστερή κάτω από το φως της λογικής και άλλοτε τόσο βελούδινη μέσα στα συμφραζόμενα ενός ακατάσχετου και λίγο ρετρό ρομαντισμού που τόσο σας πήγαινε.

Και κατείχατε για ίδια και αποκλειστική χρήση ένα σακούλι με ιστορίες μεθυστικές, που σπέρνατε στα ξερά λιβάδια των γυναικείων ψυχών. Ήσασταν σπορέας αλλά όχι θεριστής. Έτσι θέλατε ή δεν μπορούσατε αλλιώς.

Και διευκολύνετε κατά συρροή το ερωτικό φαντασιακό, αλλά εσείς πάντα φεύγατε ωρίς, για να μην πιαστείτε επ' αυτοφώρω να νιώθετε.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

«Μην με κοιτάτε», απαίτησε
τείνοντάς του τα χείλη της.
«Να αναπνέετε πάνω στο δέρμα
όπως την τελευταία σας μέρα,
όπως ο έρωτας πού θα κάνετε
παραδομένος, κάποτε, επιτέλους».
Έβαλε τη γλώσσα της
να φωλιάσει μέσα στο στόμα του.
Γέμισε ο ουρανίσκος χρώματα.
Έψαξε με τους κάλυκες τη μυρωδιά του.
Πήρε μετά ένα επίφοβο μονοπάτι,
το στόμα της τροχοδρομώντας
πάνω στο κορμί του
από το στέρνο ως
τα ρείθρα της λεκάνης.
Και σφάλισε με τα χέρια της
την ηδονή του,
να κάνει δική της
κάθε εικόνα πού εκτοξεύεται ρευστή
στη μεγαλειώδη κορύφωση.
Δεν ήξερε πως ο θησαυρός της
ήταν η ίδια σε μια άλλη διάσταση.

«Την εποχή του Τρόμου, του έγραφε, μην περιμένετε σεβασμό, ευχέλαια και λιτανείες. Αιρετικοί θα κατεβάσουν τις εικόνες. Είναι λυτρωτικό ξέρετε, για μας που χρόνια βασανιζόμαστε από τους ασημοκαμωμένους σωτήρες. Μας φάγαν τα μαλάματά τους τη γλώσσα, γέμισαν τα διδάγματά τους υποσημειώσεις τη νεαρή μας σκέψη. Τότε αποσυνάγωγοι, τώρα, στη χαρά της αναμπουμπούλας, βλάσφημοι. Έτσι και μ' εσάς θα είμαι τρυφερά αγνωστικίστρια. Τη μέρα θα κλέβω το λάδι απ' το καντήλι σας, θα γράφω πύρινους αφορισμούς να σας γκρεμίσω, το βράδυ το ιδιοπαθές εμπύρετο πού για καιρό με ταχταρίζει, θα φέρει τ' όνομα σας.»